

„LIVETS BOG“S BUREAU

JOAKIM LARSENSVEJ 51

TELF. GODTHAAB 9280

KØBENHAVN F.

Onsdag den 25. September 1935.

Kære Erik!

Modtag hermed min allerbedste Tak for dit venlige Brev i Dag. Det glæder mig, at det gaar godt for dig, og at din Stemme kan holde. Men pas nu bare paa alligevel og skaan din Stemme saa meget som muligt.

Det var en god Ide at tage til Aarhus hver tredie Uge, naar bare du nu kan holde til det. Der er jo ingen Tvivl om, at der ogsaa kan blive en stor og virkningsfuld Kres derovre.

Jeg besøgte i Gaar den gamle Frk. Didriksen ude paa et Plejehjem paa Amager, hvor den gamle Dame, der snart er 80 Aar, ligger syg. Da hun selv var for svag til at føre en Samtale, førte hendes Veninde Elisabeth Nielsen Ordet.

Det viste sig, at begge Damerne var ivrige Teosofer, men havde ønsket mit Besøg for at drøfte et Par Spørgsmaal ^{med mig} angaaende min Artikel om Bisættelse. Nævnte Artikel havde grebet dem saa stærkt, at de havde udmeldt sig af Ligbrændingsforeningen.

Ligeledes var de blevet saa tiltalt af min Ide med Ligtæppet, at de gerne ønskede dens Manifestation i Praksis fremskyndet saa meget, at den kunde benyttes ved den gamle Dames Jordefærd, som formodedes at skulle finde Sted i en nær Fremtid. De vilde derfor gerne støtte Sagen med et lille Bidrag.

Jeg lovede, at Sagen skulde blive fremskyndet.

Med Hensyn til Nibelvangs Foredrag, kan jeg i Henhold til Andersen Amager, som overværede det, meddele, at det fandt Sted i en af Højskolens smaa Skolestuer. Der var ialt kun tyve Tilhørere.

Han udgjorde under hele Foredraget et pinligt, nervøst og ynkværdigt Indtryk. Foredraget læste han op efter Manuskript med det Resultat, at det hverken blev nogen god Oplæsning eller noget godt Foredrag. Han beklagede sig over at han ikke havde Raad til at anvende Reklame og sluttede sit Foredrag, i hvilket han flere Gange henviste til mig og andre Personer indenfor Aandsforskningen, med at sige, at han havde valgt at gaa sine egne Veje. En højst uheldig Slutning for Fremgangen af hans Arbejde mente Andersen.

Jeg føler nærmest Medlidenhed med ham, men jeg er jo ganske ude af Stand til at hjælpe ham. Nu maa Livet selv undervise ham. Lad os haabe at hans "egne Veje" maa føre ham til Synet af ham selv, saa han kommer til at se, at han ikke er slet saa stor, som han hele Tiden har ment at være, og derved faar stimuleret ham til den Ydmyghed og Beskedenhed, der alene giver Adgang til den retmæssige Deltagelse i althøjere Aandsarbejde.

Sammen med mine allerbedste Ønsker om Held og Fremgang for dit store Arbejde i Menneskenes Sag beder jeg dig modtage min kærligste Hilsen og inderligste Tak for alt, hvad du gør for mig.